A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2010. január 21.*

A C-444/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Lengyelország) a Bírósághoz 2007. szeptember 27-én érkezett, 2007. június 27-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **MG Probud Gdynia sp. z o.o.**

ellen folyamatban lévő fizetésképtelenségi eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, az első tanács elnökeként eljárva, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič és J.-J. Kasel (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: K. Malaček tanácsos,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. június 18-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az MG Probud Gdynia sp. z o.o. képviseletében A. Studziński radca prawny és M. Żytny aplikant radcowski trzeciego roku,

– a lengyel kormány képviseletében M. Dowgielewicz, C. Herma és A. Witczak-Słoczyńska, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében M. Lumma és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: W. Ferrante avvocato dello Stato,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében S. Petrova és K. Mojzesowicz, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2005. április 12-i 603/2005/EK tanácsi rendelettel (HL L 100., 1. o.; a továbbiakban: rendelet) módosított, a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 160., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 191. o.; helyesbítés: HL L 234., 43. o.) egyes rendelkezéseinek értelmezésére irányul.

2 E kérelmet az MG Probud Gdynia sp. z o.o. (a továbbiakban: MG Probud) lengyel felszámolója által kezdeményezett és az e társaság Németországban lefoglalt vagyontárgyainak a vagyonba történő visszautalására irányuló eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A rendelet „Nemzetközi joghatóság” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fizetésképtelenségi eljárás megindítására azon tagállam bíróságai rendelkeznek joghatósággal, amelynek területén az adós fő érdekeltségei találhatók [helyesen: az adós

fő érdekeltségeinek központja található]. Társaság vagy jogi személy esetén az ellenkező bizonyításáig a létesítő okirat szerinti székhelyet kell a fő érdekeltségek központjának tekinteni.

(2) Ha az adós fő érdekeltségeinek központja egy tagállam területén helyezkedik el, egy másik tagállam bírósága csak akkor rendelkezik joghatósággal az adós elleni fizetésképtelenségi eljárás megindítására, ha az adós telephellyel rendelkezik a másik tagállam területén belül is. Ennek az eljárásnak a hatásai az adós utóbbi tagállam területén található vagyontárgyaira korlátozódnak.

[…]”

4 A rendeletnek „Az alkalmazandó jog” címet viselő 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben e rendelet eltérően nem rendelkezik, a fizetésképtelenségi eljárásra és joghatásaira annak a tagállamnak a jogát kell alkalmazni, amelynek területén az ilyen eljárást megindítják (a továbbiakban: az eljárás megindításának helye szerinti állam).

(2) Az eljárást megindításának helye szerinti állam joga jogszabályai határozzák meg az ilyen eljárások megindításának, lefolytatásának és befejezésének feltételeit. Különösen meg kell határozni:

a) mely adós ellen lehet fizetésképtelenségi eljárást indítani;

b) a vagyontárgyakat, amelyek a vagyon részét képezik, és az adós által a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően szerzett vagy rá háramló vagyontárgyak kezelését;

c) az adós és a felszámoló jogait;

[…]

f) a fizetésképtelenségi eljárásnak az egyes hitelezők által indított eljárásokra gyakorolt hatásait, a folyamatban lévő peres eljárások kivételével;

[…]”

5 A rendelet 5. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a] fizetésképtelenségi eljárás megindítása nincs hatással a hitelezők vagy harmadik személyek dologi jogaira az adóshoz tartozó olyan materiális és immateriális, ingó és ingatlan vagyontárgyak tekintetében, amelyek az eljárás megindításának időpontjában egy másik tagállam területén találhatók […].”

6 A rendelet 10. cikke a következőt írja elő:

„A fizetésképtelenségi eljárásnak munkaszerződésekre és munkaviszonyokra gyakorolt hatásait kizárólag a tagállam munkaszerződésekre alkalmazandó jogszabályai szabályozzák”.

7 A rendelet „A fizetésképtelenségi eljárás elismerése” című II. fejezete 16. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 3. cikk alapján joghatósággal rendelkező tagállam bírósága által hozott fizetésképtelenségi eljárást megindító határozatot az összes többi tagállamban attól kezdve kell elismerni, amikor az hatályossá válik az eljárás megindításának helye szerinti államban.

[…]”

8 A rendeletnek „Az elismerés joghatásai” című 17. cikke kimondja:

„A 3. cikk (1) bekezdésében említett eljárást megindító határozat, minden további alaki követelmény nélkül, bármely más tagállamban az eljárás megindításának helye szerinti állam joga szerinti joghatásokkal rendelkezik, feltéve hogy e rendelet eltérően nem rendelkezik, és a másik tagállamban nem indítottak a 3. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást.

[…]”

9 A rendeletnek „A felszámoló hatásköre” című 18. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 3. cikk (1) bekezdése alapján joghatósággal rendelkező bíróság által kijelölt felszámoló gyakorolhatja az eljárás megindításának helye szerinti állam joga által ráruházott összes hatáskört egy másik tagállamban, amennyiben ott nem indítottak másik fizetésképtelenségi eljárást, sem ezzel ellentétes biztosítási intézkedést nem hoztak fizetésképtelenségi eljárás megindítására irányuló kérelem alapján. Az 5. és 7. cikkre is figyelemmel a felszámoló különösen elmozdíthatja az adós vagyontárgyait annak a tagállamnak a területéről, ahol azok találhatók.

[…]”

10 A rendelet 25. cikkének szövege a következő:

„(1) Az olyan bíróság által hozott fizetésképtelenségi eljárás lefolytatására és befejezésére vonatkozó határozatokat, valamint jóváhagyott egyezségeket, amely bíróságnak az eljárás megindítására vonatkozó határozatát a 16. cikknek megfelelően elismerik, minden további alaki követelmény nélkül el kell ismerni. Az ilyen határozatokat az egyezményhez való csatlakozási okmányokkal módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásról szóló [1968.

szeptember 27-i] Brüsszeli Egyezmény [(HL 1972. L 299., 32. o.; a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény)] 31–51. cikkének – a 34. cikk (2) bekezdése kivételével – megfelelően hajtják végre.

Az első albekezdést a fizetésképtelenségi eljárásokból közvetlenül származó és a hozzájuk szorosan kapcsolódó határozatokra abban az esetben is alkalmazni kell, ha azokat egy másik bíróság hozta.

Az első albekezdést a fizetésképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelmet követően hozott biztosítási intézkedésekre vonatkozó határozatokra is alkalmazni kell.

(2) A (1) bekezdésben említettektől eltérő határozatok elismerését és végrehajtását az (1) bekezdésben említett egyezmény szabályozza, feltéve hogy ez az egyezmény alkalmazható.

(3) A tagállamok nem kötelesek elismerni vagy végrehajtani azt az (1) bekezdésben említett határozatot, amely a személyi szabadság vagy a levéltitok korlátozását eredményezheti.”

11 A rendelet 26. cikke értelmében „[b]ármely tagállam elutasíthatja egy másik tagállamban indított fizetésképtelenségi eljárás elismerését vagy az ilyen határozatokkal kapcsolatban hozott határozat végrehajtását, ha az ilyen elismerés vagy végrehajtás hatása nyilvánvalóan ellentétes az adott állam közrendjével, különösen az alapvető elvekkel vagy az alkotmányos jogokkal és az egyéni szabadságjogokkal”.

A nemzeti szabályozás

12 Lengyelországban a fizetésképtelenségi eljárásokat a módosított, a fizetésképtelenségre és a reorganizációra vonatkozó 2003. február 28-i törvény („Prawo upadłościowe i naprawcze” Dz. U. 2003., 60. szám, 535. alszám) szabályozza.

13 Az említett törvény 146. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében az adós ellen a fizetésképtelenségi eljárás megindítása előtt indított bírósági végrehajtási eljárást, illetve közigazgatási végrehajtási eljárást az eljárás megindításának napjával a törvény erejénél fogva fel kell függeszteni, illetve a felfüggesztett végrehajtásból származó, még ki nem adott összegeket a vagyonba kell utalni.

14 A 146. cikk (3) bekezdése alapján ugyanezen rendelkezéseket kell alkalmazni, ha egy követelés biztosítására irányuló eljárásban az adós vagyonára biztosítékot nyújtottak.

15 Ugyanezen 146. cikk (4) bekezdése értelmében a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően már nem lehet az adós ellen a vagyonra vonatkozó végrehajtási eljárást indítani.

Az alapjogvita tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

16 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy 2005. június 9-i végzésével a Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku fizetésképtelenségi eljárást indított az építőipari ágazatban tevékenykedő, lengyelországi székhellyel rendelkező, ám fióktelepe általi tevékenységeinek keretében Németországban építési tevékenységeket végző vállalkozás, az MG Probud ellen.

17 A Hauptzollamt Saarbrücken (a saarbrücki adóhatóság) (Németország) kérelmére az Amtsgericht Saarbrücken 2005. június 11-i végzésével 50 683,08 euró összegre elrendelte az említett vállalkozás bankszámláján lévő pénzeszközök lefoglalását, valamint az adós német szerződéses partnereivel szembeni különféle követelések zárolását. Ezeket az intézkedéseket a Hauptzollamt Saarbrücken által az MG Probud német fióktelepének igazgatójával szemben megindított eljárást követően hozták, ez utóbbit azzal gyanúsítva, hogy – számos lengyel dolgozó díjazása és társadalombiztosítási járulékok megfizetésének elmulasztásával – megsértette a munkavállalók kiküldetésére vonatkozó jogszabályt.

18 Az e határozat ellen benyújtott fellebbezést a Landgericht Saarbrücken 2005. augusztus 4-i végzésével elutasította. Határozata indokolásában az említett bíróság különösen azt fejtette ki, hogy a Lengyelországban megindított fizetésképtelenségi eljárásra tekintettel attól kell tartani, hogy a felelős személyek az MG Probudban rövidesen behajtják a kintlévőségeket, és Lengyelországba utalják át az annak megfelelő összegeket, hogy elvonják azokat a német hatóságok hozzáférése elől. A Landgericht Saarbrücken úgy vélte, hogy ennek, az MG Probud vagyonára irányuló fizetésképtelenségi eljárásnak a megindítása nem zárja ki a Németországban foganatosítható zárlat elrendelését. Az említett bíróság szerint ugyanis a más tagállamokban megindított nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokat Németországban el kell ismerni, amennyiben azok megfelelnek a rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében szereplő feltételeknek, továbbá amennyiben azok szerepelnek az említett rendelet A. mellékletében található listán. Márpedig a végzésnek a keresethez mellékelt másolatából nem lehetett megállapítani, hogy ténylegesen olyan, Lengyelországban megindított fizetésképtelenségi eljárásról van-e szó, amelyet Németországban az említett A. melléklet alapján el kell ismerni.

19 A fizetésképtelenségi eljárás keretében a Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku a német hatóságok által végrehajtott lefoglalások jogszerűségét kérdőjelezi meg, mivel a fizetésképtelenségi eljárásra alkalmazandó jogot jelentő lengyel jog, amely – amiatt, hogy az ezen eljárás megindításának helye szerinti állam a Lengyel Köztársaság – a vállalkozás fizetésképtelenné nyilvánítását követően nem tenné lehetővé az ehhez hasonló lefoglalásokat.

20 Ezért a Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku eljárását felfüggesztette, és a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Tekintettel a (…) rendelet 3., 4., 16., 17. és 25. cikkére, azaz a fizetésképtelenségi eljárás megindításának helye szerinti állam bíróságának joghatóságára, az érintett eljárásra alkalmazandó jogra, valamint a fizetésképtelenségi eljárás elismerésének előfeltételeire és joghatásaira vonatkozó szabályozás fényében, abban az esetben, ha e rendelet 5. és 10. cikke alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, jogosultak-e valamely tagállam közigazgatási szervei egy adott gazdasági szereplő bankszámláján található pénzeszközök lefoglalására azt követően, hogy e gazdasági szereplő ellen egy másik tagállamban fizetésképtelenségi eljárás indult (úgynevezett vagyon lefoglalásának alkalmazása), és ezzel az eljárás megindításának helye szerinti állam nemzeti jogszabályaival (a […] rendelet 4. cikke) ellentétesen eljárni?

2) A […] rendelet 25. cikkének (1) és további bekezdéseire figyelemmel megtagadhatják-e egy olyan tagállam hatóságai, amelyben nem indítottak másodlagos fizetésképtelenségi eljárást, és amelynek a 16. cikk alapján el kell ismernie a fizetésképtelenségi eljárást, az eljárás megindításának helye szerinti állam fizetésképtelenségi eljárás lefolytatására és befejezésére vonatkozó határozatainak elismerését a […] Brüsszeli Egyezmény 31–51. cikke alapján, a nemzeti jogszabályokra való hivatkozással?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

21 Együttesen vizsgálandó kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben a fizetésképtelenségi főeljárás valamely tagállamban történt megindítását követően valamely másik tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai nemzeti jogukkal összhangban egyrészről elrendelhetik-e a fizetésképtelennek nyilvánított adós ez utóbbi tagállam területén található vagyontárgyainak lefoglalását, valamint másrészről megtagadhatják-e az előbbi tagál-

lamban megindított fizetésképtelenségi eljárás lefolytatására és befejezésére vonatkozó határozatok elismerését és – adott esetben – végrehajtását.

22 Az így átfogalmazott kérdések megválaszolásához előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a rendelet 3. cikke kétfajta fizetésképtelenségi eljárást ír elő. E cikk (1) bekezdésének megfelelően az adós fő érdekeltségeinek központja helyének megfelelő tagállam joghatósággal rendelkező bírósága által megindított fizetésképtelenségi „főeljárás" egyetemes joghatásokkal jár annyiban, hogy az adós azon tagállamokban található összes vagyontárgyára kiterjed, amelyekben a rendelet alkalmazandó. A hivatkozott cikk (2) bekezdése szerint később azon tagállam joghatósággal rendelkező bírósága, ahol az adós telephellyel rendelkezik, „másodlagos" eljárást indíthat, amelynek hatásai az adós utóbbi tagállam területén található vagyontárgyaira korlátozódnak (lásd a C-341/04. sz. Eurofood IFSC ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3813. o.] 28. pontját).

23 A fizetésképtelenségi főeljárás egyetemes hatálya a felszámoló hatásköreit is érinti, mivel – a rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében – a 3. cikk (1) bekezdése alapján joghatósággal rendelkező bíróság által kijelölt felszámoló mindaddig gyakorolhatja a ráruházott összes hatáskört egy másik tagállamban, amíg ott nem indítottak meg másik fizetésképtelenségi eljárást.

24 A fentiekből következik, hogy csak egy másodlagos fizetésképtelenségi eljárás megindítása alkalmas a fizetésképtelenségi főeljárás egyetemes hatályának korlátozására.

25 Ráadásul a rendelet 4. cikkének (1) bekezdése értelmében a joghatósággal rendelkező bíróság meghatározása magában hordozza az alkalmazandó jog meghatározását is. Tulajdonképpen mind a fizetésképtelenségi főeljárás, mind pedig a másodlagos fizetésképtelenségi eljárás vonatkozásában a fizetésképtelenségi eljárásra és joghatásaira

annak az eljárás megindításának helye szerinti államnak nevezett tagállamnak a jogát kell alkalmazni, amelynek területén az eljárást megindítják. Ebben a vonatkozásban a rendelet 4. cikkének (2) bekezdése tartalmazza az eljárás megindításának helye szerinti állam joga által szabályozott különböző kérdések nem taxatív jellegű felsorolását, amelyek között szerepelnek a b) pontban azok a vagyontárgyak, amelyek a vagyon részét képezik, a c) pontban az adós és a felszámoló jogai, valamint az f) pontban a fizetésképtelenségi eljárásnak az egyes hitelezők által indított eljárásokra gyakorolt hatásai.

26 Ezenkívül a rendelet 16. cikke (1) bekezdésének és 17. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy a fizetésképtelenségi eljárást valamely tagállamban megindító határozatot az összes többi tagállamban attól kezdve kell elismerni, amikor az hatályossá válik az eljárás megindításának helye szerinti államban, valamint hogy az minden további alaki követelmény nélkül, bármely más tagállamban az eljárás megindításának helye szerinti állam joga szerinti joghatásokkal rendelkezik. A rendelet 25. cikke értelmében a fizetésképtelenségi eljárást megindító határozaton kívüli valamennyi határozat elismerésére is automatikusan kerül sor.

27 Amint az a rendelet (22) preambulumbekezdéséből kitűnik, a rendelet 16. cikkének (1) bekezdésében meghatározott elsőbbségi szabály, amely előírja, hogy a joghatósággal rendelkező tagállam bírósága által hozott fizetésképtelenségi eljárást megindító határozatot az összes többi tagállam attól kezdve ismeri el, amikor az hatályossá válik az eljárás megindításának helye szerinti államban, a kölcsönös bizalom elvén alapul (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 39. pontja).

28 Ez ugyanis az a kölcsönös bizalom, amely lehetővé tette nemcsak a joghatóságok kötelező rendszerének bevezetését, amelyet a rendelet hatálya alá tartozó összes bíróságnak be kell tartania, hanem a tagállamoknak a határozatok elismerésére és más államokban hozott határozatok belső jogrendben történő végrehajtására vonatkozó belső szabályainak a fizetésképtelenségi eljárások keretében hozott határozatok elismerésének és végrehajtásának egyszerűsített mechanizmusa érdekében történő kölcsönös feladását (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 40. pontja, valamint analógia útján a Brüsszeli Egyezményre vonatkozóan a C-116/02. sz. Gasser-ügyben 2003. december 9-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-14693. o.] 72. pontja és a C-159/02. sz. Turner-ügyben 2004. április 27-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-3565. o.] 24. pontja).

29 A Bíróság e tekintetben kimondta, hogy a kölcsönös bizalom elvéhez szorosan kapcsolódik az, hogy egy tagállami bíróság, amelyhez egy fizetésképtelenségi főeljárás megindítása iránti kérelmet nyújtottak be, a rendelet 3. cikkének (1) bekezdésére figyelemmel ellenőrizze joghatóságának fennállását, vagyis vizsgálja meg, hogy az adós fő érdekeltségeinek központja ebben a tagállamban található-e. Ezzel ellentétben a fizetésképtelenségi főeljárást megindító határozatot a többi tagállam bíróságainak el kell ismerniük, és nem áll jogukban az első bíróság joghatóságának felülvizsgálata (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 41. és 42. pontja).

30 A fizetésképtelenségi eljárással kapcsolatban hozott határozatok végrehajtását illetően meg kell állapítani, hogy a rendelet nem tartalmaz különös szabályokat, hanem 25. cikkének (1) bekezdésével visszautal a Brüsszeli Egyezmény 31–51. cikkével bevezetett végrehajthatóvá nyilvánítási rendszerre, kizárva mindazonáltal az említett egyezményben előírt kizáró okokat oly módon, hogy azok helyébe a rendelet saját kizáró okai lépnek.

31 Ily módon mindössze két kizáró ok létezik a rendelet (22) preambulumbekezdésének megfelelően, amely szerint az el nem ismerés okait a szükséges minimumra kell csökkenteni.

32 Egyrészről a rendelet 25. cikkének (3) bekezdése értelmében a tagállamok nem kötelesek elismerni vagy végrehajtani a fizetésképtelenségi eljárás lefolytatására és befejezésére vonatkozó azon határozatot, amely a személyi szabadság vagy a levéltitok korlátozását eredményezheti.

33 Másrészről a rendelet 26. cikke értelmében bármely tagállam elutasíthatja egy másik tagállamban indított fizetésképtelenségi eljárás elismerését vagy az ilyen határozatokkal kapcsolatosan hozott határozat végrehajtását, ha az ilyen elismerés vagy végrehajtás hatása nyilvánvalóan ellentétes az adott állam közrendjével, különösen az alapvető elvekkel vagy az alkotmányos jogokkal és az egyéni szabadságjogokkal.

34 E második kizáró ok tekintetében a Bíróság már kimondta, hogy a Brüsszeli Egyezménnyel kapcsolatban az egyezmény 27. cikkének 1. pontjában meghatározott közrendi záradékra hivatkozás az egyezmény alapvető célkitűzései megvalósításának, vagyis az ítéletek szabad mozgása elősegítésének akadályát képezi, és ezért erre csupán kivételes esetekben lehet hivatkozni (a C-7/98. sz. Krombach-ügyben 2000. március 28-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1935. o.] 19. és 21. pontja, valamint a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 62. pontja). Márpedig az említett egyezmény 27. cikkének 1. pontjára vonatkozó ítélkezési gyakorlat átültethető a rendelet 26. cikkének értelmezésére (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 64. pontja).

35 A kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdéseket e megfontolások fényében kell megválaszolni.

36 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az MG Probud székhelye Lengyelországban van, valamint hogy a lengyel bíróság 2005. június 9-i határozatával az MG Probudot fizetésképtelennek nyilvánította.

37 A rendelet 3. cikkének (1) bekezdéséből következően társaság esetén az ellenkező bizonyításáig a létesítő okirat szerinti székhelyet kell tekinteni a fő érdekeltségek központjának. E tekintetben a Bíróság kimondta, hogy egy adós társaság fő érdekeltségei központjának meghatározásához a közösségi jogalkotó által felállított egyszerű vélelem csak akkor dönthető meg, ha objektív és harmadik személyek által megállapítható tényezők egy attól eltérő tényleges helyzet megállapítását teszik lehetővé, mint amit a létesítő okirat szerinti székhely elhelyezkedése tükröz (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 34. pontja). Ez a helyzet áll fenn különösen egy olyan társaság esetén, amely nem végez semmiféle tevékenységet azon tagállam területén, ahol a székhelye található. Ugyanakkor amennyiben egy társaság azon tagállam területén végzi tevékenységét, ahol a székhelye található, azon tény, hogy a gazdasági döntéseit egy másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalat ellenőrzi vagy ellenőrizheti, nem elégséges a rendeletben rögzített vélelem megdöntéséhez (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 37. pontja).

38 Márpedig – mivel a Bíróság rendelkezésére álló iratok nem tartalmaznak egyetlen olyan természetű tényezőt sem, amelyek megkérdőjeleznék a rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében megállapított vélelmet – úgy tűnik, hogy az MG Probud fő érdekeltségeinek központja Lengyelországban található.

39 A rendelet 1. cikke (1) bekezdésének szövegezéséből az derül ki, hogy azon fizetésképtelenségi eljárásoknak, amelyekre a rendelet hatálya kiterjed, négy jellegzetességgel kell rendelkezniük. Olyan, az adós elleni fizetésképtelenségi eljárásokról kell, hogy szó legyen, amelyek az adós legalább részleges vagyonlefoglalását vonják maguk után, és amelyek felszámoló kijelölésével járnak. A hivatkozott eljárások felsorolását a rendelet A. melléklete, a felszámolók jegyzékét pedig a rendelet C. melléklete tartalmazza (a fent hivatkozott Eurofood IFSC ügyben hozott ítélet 46. és 47. pontja).

40 Amennyiben az MG Probuddal szemben megindított fizetésképtelenségi eljárás szerepel a rendelet A. mellékletében, úgy a rendelet 3. cikkéből az következik, hogy a lengyel bíróságok rendelkeznek joghatósággal a fizetésképtelenségi főeljárás megindítására, valamint az ezen utóbbi lefolytatására és befejezésére vonatkozó valamennyi határozat meghozatalára. Ezen túlmenően a rendelet 4. cikkéből az következik, hogy az említett fizetésképtelenségi eljárásra és annak joghatásaira a lengyel jogot kell alkalmazni.

41 Továbbá, a lengyel bíróság által kijelölt felszámoló, amennyiben szerepel a rendelet C. mellékletében, a 18. cikk értelmében gyakorolhatja a lengyel jog által ráruházott összes hatáskört más tagállamokban, különösen pedig elmozdíthatja az adós vagyontárgyait annak a tagállamnak a területéről, ahol azok találhatók.

42 Amint arra a Bírósághoz írásbeli észrevételt előterjesztő számos érdekelt is rámutatott, jelen esetben egyáltalán nem indítottak másodlagos eljárást, továbbá az alapeljárás

keretében a rendelet 5–15. cikkében előírt, illetve még pontosabban annak 5. és 10. cikkében szereplő, a kérdést előterjesztő bíróság által kifejezetten említett egyetlen kivétel sem alkalmazható.

43 Ezen elemek fényében, továbbá a fizetésképtelenségi főeljárást megillető egyetemes hatály miatt a Lengyelországban megindított fizetésképtelenségi eljárás magában foglalja az MG Probud teljes vagyonát – beleértve a Németországban található vagyontárgyakat is –, a lengyel jog pedig nem csupán a fizetésképtelenségi eljárás megindítását, hanem annak lefolytatását és befejezését is meghatározza. Ennélfogva e jog feladata a többi tagállamban található vagyontárgyak kezelésének, valamint a fizetésképtelenségi eljárásoknak az e vagyontárgyakra esetlegesen vonatkozó intézkedésekre gyakorolt hatásainak szabályozása.

44 Mivel a módosított, a fizetésképtelenségre és a reorganizációra vonatkozó, 2003. február 28-i lengyel törvény értelmében a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően már nem lehet az adós ellen a vagyonra vonatkozó végrehajtási eljárást indítani, a hatáskörrel rendelkező német hatóságok a német jog alapján nem rendelhettek el érvényesen az MG Probud Németországban található vagyontárgyaira vonatkozó végrehajtási intézkedéseket.

45 Valójában – amint az a rendelet 16. és 17. cikkéből következik – a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozóan Lengyelországban elfogadott határozatot az összes többi tagállamban további alaki követelmények nélkül, a lengyel jog szerinti összes joghatással együtt automatikusan el kell ismerni.

46 Emellett, miután a Bírósághoz benyújtott iratok egyike sem teszi lehetővé az ezen ítélet 32. és 33. pontjában említett valamely kizáró ok meglétére való következtetést, az eljáró német bíróságnak nem csupán a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozóan a joghatósággal rendelkező lengyel bíróság által elfogadott határozatot, hanem az erre az eljárásra vonatkozó összes többi határozatot is el kellett volna ismernie, következésképpen pedig a Brüsszeli Egyezmény 31–51. cikke alapján nem kifogásolhatja azok végrehajtását.

47 A fenti megállapítások összességére tekintettel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a rendeletet – különösen annak 3., 4., 16., 17. és 25. cikkét – akként kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló ügyben a fizetésképtelenségi főeljárás valamely tagállamban történő megindítását követően az olyan másik tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai, amely tagállamban nem indítottak másodlagos fizetésképtelenségi eljárást, kötelesek – a rendelet 25. cikkének (3) bekezdésén és 26. cikkén alapuló kizáró okokra is figyelemmel – elismerni és végrehajtani az e fizetésképtelenségi főeljárásban hozott valamennyi határozatot, következésképpen nem jogosultak e másik tagállam jogszabályai alapján a fizetésképtelennek nyilvánított adósnak ezen említett másik tagállam területén található vagyontárgyaira vonatkozó végrehajtási intézkedéseket elrendelni, amennyiben az eljárás megindításának helye szerinti állam jogszabályai ezt nem teszik lehetővé, továbbá amennyiben nem teljesülnek az említett rendelet 5. és 10. cikkének alkalmazási feltételei.

A költségekről

48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendeletet – különösen annak 3., 4., 16., 17. és 25. cikkét – akként kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló ügyben a fizetésképtelenségi főeljárás valamely tagállamban történő megindítását követően az olyan másik tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai, amely tagállamban nem indítottak másodlagos fizetésképtelenségi eljárást, kötelesek – a rendelet 25. cikkének (3) bekezdésén és 26. cikkén alapuló kizáró okokra is figyelemmel – elismerni és végrehajtani az e fizetésképtelenségi főeljárásban hozott valamennyi határozatot, következésképpen nem

jogosultak e másik tagállam jogszabályai alapján a fizetésképtelennek nyilvánított adósnak ezen említett másik tagállam területén található vagyontárgyaira vonatkozó végrehajtási intézkedéseket elrendelni, amennyiben az eljárás megindításának helye szerinti állam jogszabályai ezt nem teszik lehetővé, továbbá amennyiben nem teljesülnek az említett rendelet 5. és 10. cikkének alkalmazási feltételei.

Aláírások